

ви едно прошеніе за помощъ, и обѣщаея самъ онъ да го даде. Господинъ В. * * * понеже вѣроваше, че помага на една проста сиромашкинѣ, опредѣлилъ ѣ бѣше пятьдесятъ рубли, и заповѣдалъ да мине отъ дома му. Она отиде на утрень-та, когда-то онъ вонъ бѣше излѣзълъ, и на мѣсто-то му Госпожа В * * * я прія съ голѣмо гостолубіе, и кои-то съ толко удивленіе, съ колко-то и удоволствіе слуша я да приказва вси-те нейны счастія. Млада-та дѣвойка, стигаше веке въ путь, кой-то щеше да я удостои да исполни за малко время вси-те си желанія. Госпожа В * * * помоли я да почака догдѣ ступанъ-атъ ѣ ся варне, и, въ долгій разговоръ кой-то тѣ помежду си имаха, тая Госпожа усѣти, да ся удвоява добро-то, кое-то она исперво на Прасковія искаше да направи.

Кога-то добродѣтелни-те лица, кога-то добри-те души, первый путь си срещнатъ, тѣ нематъ нужда отъ познаніе: можемъ да кажимъ че тѣи ся изново запознаватъ като ветхи пріятели, бывше раздѣлени отъ разстояніе-то, или отъ различіе-то на состояніе-то си.

Первый часъ, кой-то Прасковія при тая Госпожа миѣна, позна съ восхищеніе това чисто